

DISCURS DEL PRESIDENT FRANCESC ANTICH

DIA DE LES ILLES BALEARS 2011

Digníssimes autoritats, senyores i senyors.

Ciudadans i ciutadanes de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

Celebram avui el Dia de les Illes Balears.

És una excel·lent ocasió per compartir amb vostès reflexions personals i per expressar algunes de les meves conviccions.

És un fet que vivim temps de molts de canvis.

Fa uns dies, en una conversa amb interlocutors socials, una persona que compagina la tasca empresarial amb la dedicació a un col·lectiu solidari, em definia molt plàsticament aquests temps de canvi, de transició. Deia que “hem començat a travessar un pont. I hem amollat la mà de la barana d’una vorera sense que encara ens hàgim pogut aferrar a l’altra amb seguretat”.

Té molta raó. Transitam per un canvi d’època i de referències que, com és natural, crea incerteses. Però el principal perill que se’ns presenta no són les incerteses. El principal perill és caure dins la confusió.

Els nous temps ens obliguen a donar noves respostes i a actualitzar valors. Noves respostes en un món que canvia a tota velocitat. Una velocitat que ens instal·la en un present infinit i que ofega el futur de la gent jove.

Mirin, si una cosa ens ha deixat ben clara la crisi econòmica és el seu origen. Ha estat conrada per un model de creixement massa basat en l’especulació i en els guanys ràpids. Un model artificial, de mirada curta, poc solidari, construït sobre la posició de feblesa de molta gent.

I no podem estar satisfets amb uns models que creen i eixamplen les desigualtats. Això no és bo per al país.

En conseqüència, a l’hora de practicar polítiques per a la recuperació econòmica, és imprescindible haver après la primera lliçó i saber la causa de la crisi.

El repte no està només a superar la crisi. **L’autèntic desafiament és superar-la bé.** Superar-la com toca, és a dir, tractant d’evitar les causes que la van provocar.

Mirin, tornant a la imatge del pont: per a mi el més important és que, en el trànsit d’una vorera a l’altra, tothom arribi a l’altra banda. I amb aquest compromís fa feina el Govern.

Per això no podem deixar que hi hagi famílies, massa famílies, que paguin tan car el preu de la caducitat d'un model de creixement sense límits. I avui massa persones tenen problemes de feina i d'habitatge. Massa persones van als menjadors socials.

Per això **hem declarat la guerra a l'atur i a l'exclusió social**. Aquesta és una urgència prioritària.

I aquí vull agrair l'eficaç col·laboració de Càritas, un dels premiats d'avui, i de tots els altres col·lectius de solidaritat. La seva feina no té preu.

Agraïment que faig extensiu a les organitzacions empresarials i als sindicats, pel seu compromís permanent en la lluita contra l'atur.

El meu compromís és donar a tots els ciutadans la seguretat que arribaran a l'altra banda, als nous temps, en les condicions més dignes.

Aquesta és la primera lliçó que tots hauríem d'entendre: **els canvis han d'assegurar cohesió**. La cohesió social és la seguretat que tothom pugui tenir una vida digna i a la vegada és la confiança imprescindible per crear nova economia. **Cohesió i economia són dues cares de la mateixa moneda**. Una economia sòlida és el que ens ha de permetre una redistribució justa.

El país, si és alguna cosa, senyores i senyors, és cohesió. **Cohesió social per crear un creixement sòlid i just, compartit amb tothom**. En conseqüència, per remuntar la situació econòmica, el primer pas que hem donat és ajuntar mans, braços i voluntats, perquè estic convençut que el compromís compartit i la cultura de l'acord, el fet de remar tothom en la mateixa direcció, és la millor medicina contra les incerteses.

En una paraula, senyores i senyors: **tots plegats en l'objectiu de sumar economia i restar atur**.

Aquest és el nostre objectiu de comunitat: sumar economia i restar atur.

Forjant grans complicitats mantindrem la capacitat d'afrontar urgències, tot i sense perdre de vista el que és important.

Les noves respostes no poden venir només del Govern de torn. Han de ser respostes de país.

Respostes de les institucions, però implicant el sector privat, els col·lectius socials i, fins i tot, els individus, amb l'exercici i la pràctica de responsabilitat social. Només així traurem el millor profit de les grans energies de la nostra gent i la nostra terra.

Així ens ho deia Miquel dels Sants Oliver, la gran figura de la nostra Renaixença, quan definia la nostra terra i es lamentava de "milers i milers de molècules que no s'agrupen entorn a una afinitat o a un sentiment col·lectiu."

El mateix Miquel dels Sants Oliver, que va fer una gran aposta per posar en valor el nostre passat, el nostre paisatge, la nostra llengua i la nostra cultura.

Per cert, singularitats tan importants també per a una economia turística de qualitat.

L' il·lustre campaneter ja demanava aquesta participació, aquest sentiment col·lectiu, que estic ben convençut que s'aconsegueix creant cohesió.

Ningú no se sent part d'un tot que no l'abraça o no l'empara.

Com és natural, avui, més d'un segle després, hem fet notables avenços en aquest camí. Hem forjat, forjam cada dia, la cultura de la participació, del pacte i de l'acord. El Pacte per la Competitivitat, l'Ocupació i la Cohesió Social, signat a ca nostra entre el Govern, empresaris i sindicats, el primer que es va fer a tot Espanya, n'és una bona prova.

És la clau dels nous temps per al nostre país: **un projecte en què competitivitat i cohesió social caminen de la mà.**

Un projecte per sortir bé de les dificultats i per garantir un futur d'oportunitats als nostres joves.

Un projecte que construïm nosaltres mateixos, dia a dia, amb la nostra voluntat i les nostres conviccions.

Així ho assenyalen aquells versos de Martí i Pol, que faré meus per compartir-los amb tots vostès, i que diuen així:

En solitud, però no solitaris,

reconduïm la vida amb la certesa

que cap esforç no cau en terra eixorca.

Dia vindrà que algú beurà a mans plenes

l'aigua de llum que brolli de les pedres

d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres.

Efectivament, com diu el poeta, esculpim nous temps. I ho feim des d'ara mateix.

Nous temps que es presenten amb condicionaments del passat que hem de vèncer. Que podem vèncer. **Que ja estam vencent.**

I algú ens podria demanar si tenim els instruments per fer front a tots aquests reptes.

Idò mirin, tenim el més important, **el tresor més preuat d'un país: les persones, el capital humà.**

Per afrontar els reptes tenim en aquest escenari una mostra molt representativa de les grans potencialitats humanes de la nostra societat .

Enrevoltat de persones que han fet de la seva activitat i de la seva vida un exemple de servei a la comunitat, vull expressar la meva profunda confiança en el nostre país i en la seva gent. Una confiança objectiva i argumentada que, estic segur, compartesc amb molts de vostès.

A tots ells, la meva felicitació més sincera. A tots els que han estat premiats enguany, i als que han estat premiats els anys anteriors.

A tots els que han estat premiats però que, malauradament, ja no són entre nosaltres.

I enhorabona a tots aquells que no han estat premiats mai però que, des de l'anonimat, el silenci, i sovint des de l'oblit, estan compromesos en les nobles tasques de l'exercici de la solidaritat, l'esforç, el progrés social i econòmic o la defensa de la nostra identitat.

Tots ells desperten en tots nosaltres el sentiment d'orgull de pertinença a aquesta comunitat. Persones nascudes aquí i moltes d'altres que han triat aquesta terra per viure, per créixer i per formar família. Una gran diversitat de gent, que fan d'aquesta terra un lloc emprenedor i creatiu, una comunitat de persones que pot aconseguir tot allò que es proposi.

Aquesta confiança en el futur del país inclou, naturalment, el coneixement i la preocupació per les nombroses dificultats que haurem de superar, **que estam superant.**

Però també inclou amples finestres d'esperança d'una terra que sap aprofitar totes les oportunitats.

I aquesta és precisament la feina: **convertir les dificultats en oportunitats.**

Fugint d'optimismes voluntariosos, he de dir que ja hem superat el pitjor moment i que **la sensació de crisi es va reconvertint en la de recuperació econòmica.** No ho dic jo, sinó gran part dels analistes econòmics d'arreu d'Espanya i del sector turístic. Enguany ja tindrem creixement econòmic positiu i la temporada turística serà bona.

L'any passat poguérem contenir el creixement de l'atur... Enguany ja restarem atur. Moderadament, però en restarem.

Treure persones de l'atur, encara que no sigui amb el volum que desitjaríem, sempre és una bona notícia.

I aquí tots hem treballat de valent. La cooperació entre els serveis del Govern i l'empresariat ha estat fonamental. Es treballa empresa per empresa, porta a porta, aturat per aturat, tot individualment, en aquesta operació de donar feina a les persones que en cerquen.

La recuperació econòmica serà llarga i lenta. Però, de moment, som dels primers a sortir-ne. **La tempesta encara no ha partit, però comença a esvair-se a poc a poc.**

Això provoca confiança i la mateixa confiança ens ajuda a recuperar el camí del benestar.

La millora de les perspectives econòmiques, però, no ens ha de despistar dels grans reptes en els quals ja estam fent feina.

Reptes com les reformes en el turisme, motor de l'economia de les Illes, reformes de la mà de les noves tecnologies i de la innovació. O la racionalització i modernització de la nostra administració pel camí de la participació, la transparència i l'eliminació de burocràcia.

Reptes importantíssims com l'avenç en la formació del nostre capital humà.

I en aquest capítol vull fer un èmfasi especial.

És indispensable, inajornable i fonamental un gran pacte social i polític sobre l'educació i la formació.

Un gran pacte per l'èxit escolar, per la formació professional i la millora del sistema en el seu conjunt. Una tasca en la qual ja estam fent molta feina.

Un pacte del qual tots sortirem beneficiats: els alumnes i també els docents. Mestres i professors duen sobre la seva esquena el pes de la formació en temps de canvis socials i tecnològics extraordinaris i no sempre amb les millors condicions de feina. És de justícia, per tant, fer un reconeixement de la seva tasca i prestar-los l'ajuda necessària. L'educació i la formació són feina de tots.

Senyores i senyors, en aquesta reflexió sobre les pulsacions del país no puc ocultar un fet que ha provocat una intensa commoció sobre la societat balear.

Encara es troben d'actualitat judicial uns comportaments rebutjables per part d'alts càrrecs d'institucions del nostre país.

Hem viscut, estam vivint, uns episodis que poden eixamplar l'enclotxa de desconfiança entre els ciutadans i les seves institucions.

El país, tots nosaltres sense excepció, hem de prendre nota i assumir que, efectivament, entram en un altre temps, en una altra època en què **episodis com aquests no es poden tornar a repetir mai més.**

La ciutadania ho exigeix i les institucions han d'actuar per fer-ho realitat. Aquest és un tema que necessita també la implicació de tots, i el Govern ja ha posat a l'abast alguns instruments.

I ja per acabar. En aquesta celebració de la Diada, vull refermar que l'Estatut d'autonomia per a mi respon a un model federal de l'Estat que hem de seguir construint i millorant, internament i externament; un model federal que és el que millor respon a l'Espanya real i també a la realitat de les Illes, i que fins ara **és el que ha ofert l'època de més cohesió i creixement econòmic.**

Un model que permeti seguir sumant la gran diversitat dels diversos territoris, precisament perquè respecti la riquesa i la creativitat d'aquesta gran diversitat.

Ateses totes aquestes circumstàncies, em permetran que acabi desitjant llarga vida al nostre Estatut d'autonomia. Que segueixi essent un dels instruments de millora del nostre benestar actual i futur.

I vull esperonar tot el poble de les Illes Balears, els mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers a fer ús de l'orgull de país a l'hora d'afrontar tots els reptes que ens presenten els nous temps.

A fer ús del "Siau qui sou", aquella reivindicació d'identitat del poeta Costa i Llobera, escrita fa més de cent anys, ara més vigent que mai. Concepte que també ha usat un dels premiats d'enguany, el recordat Guillem d'Efak.

"Siau qui sou".

Senyores i senyors, moltes gràcies i molts d'anys.